

Alexandra Potter

PRIZNANIA
ŠTYRIDSIAŤNIČKY,
KTORÁ
SI POS*ALA
ŽIVOT

~~#ciele~~

~~#životné víťazstvá~~

#netuším čo robím!

Copyright © 2020 by Alexandra Potter
First published in 2020 by Pan Books,
an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publisher
International Limited
Translation © 2020 by Bronislava Duhanová
Cover design © Ave Libri s. r. o.
Slovak edition © 2020, 2020 (elektornická verzia) by NOXI s. r. o.
All rights reserved

Z anglického originálu
CONFESSIONS OF A FORTY SOMETHING F**K UP
preložila Bronislava Duhanová
Redakcia Marcela Bednárová
Vydalo vydavateľstvo NOXI, s. r. o., v Bratislave v roku 2020
ako svoju 187. elektronickú publikáciu.
Počet strán 544
Sadzba a zalomenie do strán Ave Libri s. r. o.
ISBN 978-80-8111-561-5
www.noxi.sk

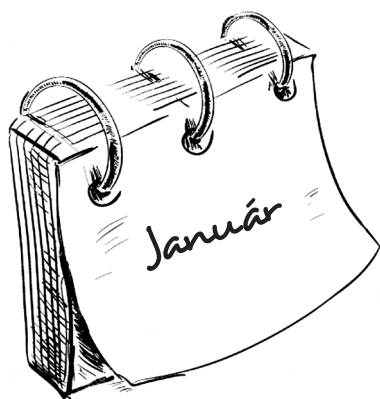
Alexandra Potter

PRIZNANIA
ŠTYRIDSIATNIČKY,
KTORÁ
SI POS*ALA
ŽIVOT

~~#ciele~~

~~#životné víťazstvá~~

#netuším čorobím!

#Neviemčoipočatsoživotom

Nový rok

Dočerta, ako ten čas letí!

Nemyslím len to, že je už január – nekonečný, šedý a ponurý mesiac plný povianočnej depresie, skrachovaných pokusov o predsavzatia a otravných celebrit na Instagrame, ktoré oznamujú „vzrušujúci Nový rok“ a „úžasný nový projekt“. Mimochodom, ani ma to neinšpiruje, ani nemotivuje zaobstarať si ich nové fitness video, či Bibliu chvastúnstva (pardon Knihu vďačností a požehnaní). Má to na mňa presne opačný efekt. Znechutená sa zvalím späť na sedačku s rodinným balením chrumiek. Mám na mysli skôr moje blížiac sa narodeniny. Čochvíľa budem mať štyridsať aj niečo, a vôbec to nie je také, ako som si predstavovala. Zožiera ma otázka, kde sa to pokazilo. Akoby som zmeškala nejakú dôležitú odbočku. Akoby existovala akási destinácia *Štyridsať plus*, kam sme nadšení a plní možností kedysi smerovali s mladosťou v jednej ruke a snami v druhej. Niečo, ako keď na začiatku dovolenky vystúpite z lietadla a idete dole eskalátorom smerom k batožinovému kolotoču plní očakávania, čo vás čaká na druhej strane automatických dverí letiskového terminálu. Akurát to nie sú Bahamy a tropické palmy, ale destinácia *Štyridsať plus*, ktorá zahŕňa milujúceho manžela, rozkošné detičky a nádherný dom. Znamená úspešnú kariéru, zabudované kuchynské spotrebiče a značkové šaty. Je to pocit šťastia a uspokojenia, lebo ste úspešná, žijete usporiadane a ste presne tam, kde ste si vždy priali byť. Všetko to dopĺňa instagramový profil plný heštegov #moješťastie a #životjeúžasný. Sladká destinácia *Štyridsať plus* rozhodne nezahŕňa, opakujem nezahŕňa #kdesomurobilachybu a #čosipočatsoživotom.

Sedím na posteli s prekríženými nohami, obzerám sa po izbe a mentálne registrujem kartónové škatule v rohu a dva veľké kufre. Stále som sa nevybalila. Civiem na ne a skúšam v sebe nájsť aspoň štipku entuziazmu. Nakoniec sa zvalím späť do vankúšov. Vybalovanie počká. Oči mi padnú na zápisník na nočnom stolíku. Kúpila som si ho dnes. Podľa článku, ktorý práve čítam, tajomstvom šťastia je vraj napísať si každý deň zoznam vecí, za ktoré sme vďační.

„Ak si pravidelne zapisujete, za čo ste vďační, budete sa cítiť spokojnejšie, zablokujete negatívne myšlienkové pochody a kompletne pretransformujete svoj život...“

Siahnem po zápisníku, vezmem do ruky pero a otvorím prvú stranu. Hľadiac na prázdne stránky, mám zrazu prázdno aj v hlave.

*Ak potrebujete inšpiráciu, tu je pár nápadov, ako začať:
Stále dýcham.*

Robíte si zo mňa srandu? Dýcham? Byť vďačná je jedna vec, nedýchať znamená byť viac-menej mŕtva, nie? Toto ma rozhodne neinšpiruje.

Netrápte sa, ak nevíete, čo napísať. Začnite jednou drobnosťou. Ak budete pravidelne trénovať, postupne sa dopracujete k piatim denne.

Uhm. Iste. Napíšem tam prvú hovadinu, čo mi napadne.

1. Vernostné mile

Okej, možno to nie je presne typ šťastia, čo mal autor článku na mysli, nie je to nič duchovné, ale verte mi, keď som minulý týždeň letela späť do Londýna, prišli úžasne vhod.

Posledných desať rokov som žila v Amerike. Z toho päť v Kalifornii so svojím americkým snúbencom. Kaliforniu

som milovala. Nikdy nekončiace leto, nosiť v januári žabky, naše malé kníhkupectvo pomlčka kaviareň, do ktorého sme vrazili všetky naše úspory, náš úžasný brunch a police plné kníh. Bola som šťastná, zamilovaná a zasnúbená. Budúcnosť bola sladká ako cukrová vata. Všetko bude presne tak, ako som snívala.

No potom nám skrachovalo kníhkupectvo a spolu s ním aj náš vzťah. *Bum*, všetko sa znovu premenilo na tekvicu. Nevydám sa za svojho princa a nebudeme žiť šťastne, kým nepomrieme s našimi rozkošnými detičkami a ešte rozkošnejším psom z útulku. Namiesto toho spakujem to, čo mi ostalo zo života, miniem vernostné míle na miesto v prvej triede a preplačem sa ponad Atlantik späť domov. Doriti, ak už sa mám vracat' s dlhým nosom a zlomeným srdcom, nech je to aspoň na pohodlnom sedadle, s kompletným barom a francúzskymi syrmi. Vďaka.

V syrovo-krekrovo-ginovej eufórii som teda plánovala, ako sa vrátim do Londýna, prenajmem si byt, zaplním ho vonnými sviečkami a začnem odznova. Vrátiť sa domov sa mi zdalo ako najlepšie riešenie. Môj americký sen skončil. Končili mi imigračné víza a okrem toho som potrebovala čerstvý štart, čo mi nebude dokola pripomínať, čo som mala, ale už viac nemám. Navyše mi ocko ponúkol pôžičku, čo mi mala pomôcť postaviť sa znovu na nohy.

Lenže odkedy som odišla z Anglicka, všeličo sa zmenilo. Veľmi rýchlo som prišla na to, že londýnske nájomné je dvakrát také drahé. Vlastne, čo to trepem, je štvornásobné. V čudu je moja armáda slobodných kamošiek s voľnými izbami a lacnými fľašami vína, ktoré sme pili do skorých ranných hodín a vzájomne sa utešovali, že to bol aj tak totálny kretén a lepšie nám je bez neho. Drukovali sme si:

Nerob paniku! Stále máš čas! A recitovali sme si zoznam celebrit oveľa starších od nás, ktorým sa napriek tomu podarilo stretnúť toho pravého, vytlačiť na svet dieťa, byť v *OK!* magazíne a tárať o zázračnom počatí popierajúcim biologické hodiny.*

Teraz sú všetky moje kamošky vydaté, pijú bylinkové čaje a večer chodia do postele o pol desiatej. V ich voľných izbách sú bábätká, poschodové postele a na stenách nalepené detské riekanky.

To znamená, že som mala dve možnosti – buď surfovať po ich gaučoch so šálkou kamilkového čaju, alebo sa vrátiť k rodičom. A to je neprijateľné.

Prosím, nechápte ma zle. Mám svojich rodičov rada. Ale toto som predsa nemala v pláne. V dvadsiatke a tridsiatke by mi ani v najhoršom sne nenapadlo, že v štyridsiatke budem slobodná, navyše spať v mojej detskej izbe. Dokonca ani moja mama s tým nepočítala a moju detskú posteľ vymenila za dvojľôžko a lampy značky Laura Ashley s kvetovanými tienidlami. Moja detská izba mala predsa slúžiť na moje návštevy s atraktívnym americkým snúbencom, čoskoro manželom. Na opakované prežívanie Vianoc môjho detstva s mojím vlastným ružolícim potomstvom. Na víkendy, keď moji rodičia strážia svoje milované vnúčatá, zatiaľ čo ja a môj drahý sa bahníme v niektorom z predražených luxusných wellness centier s vianočnými svetielkami nad barom, s bio menu s vajcami z voľného výbehu a s kravami chovanými na pastvinách, s masážami, ktoré nikdy nie sú bolestivé, a teda sú aj celkom neúčinné.

* Stará hranica bola 39 rokov. Neskôr sa vyšplhala na 42, a dnes na vekú v podstate nezáleží, záleží na uhle záberu a aké dobré je svetlo.

2. Izbanaprenajom.com

Poradila mi to moja najlepšia kamarátka Fiona, ktorej to poradila jej nanny.

„Mala by si to vyskúšať, Nell! Mohlo by to byť úžasné dobrodružstvo!“ povedala bodro, opierajúc sa o pracovnú dosku z kararského mramoru svojej novej kuchynskej linky, zatiaľ čo ja som tam sedela ako zmoknutá sliepka, deprimovaná a unavená po transoceánskom lete, so šálkou slabého bylinkového čaju.

Fiona je vo všeobecnosti presvedčená, že mám úžasne dobrodružný život. Uznávam, že z bezpečia jej pokojného rodinného života to tak možno naozaj vyzerá. Aj bungee jumping, zafarbiť si vlasy na fialovo, či žiť v miniatúrnom dome s rozlohou 15 metrov štvorcových pôsobí úžasne dobrodružne, pokiaľ to nerobíte vy, ale niekto iný. Nechápte ma zle, nechcem povedať, že môj život nie je zaujímavý. Niektoré jeho etapy boli vskutku zábavné, len tá súčasná nie je nič moc.

„O tom nepochybujem,“ zaironizovala som a usmiala sa na Izzy, moju päťročnú krstnú dcéru, rýpucu sa v bio ovsenej kaši. Mala som na jazyku niečo oveľa štiplavejšie, ale tetuška Nelly sa musí ovládať.

„Aj tvoja krstná dcéra si myslí, že je to dobrý nápad, všakže zlatko?“ nenechala sa vyviešť z miery Fiona a oduševnene si do misky nakladala čučoriedky, chia semiačka a zaliala to lyžičkou Manuka medu.

Zbožňujem Fionu, sme kamarátky od vysokej školy, ale obávam sa, že žije v úplne inom vesmíre ako ja. Je šťastne vydatá za Davida, úspešného právnik. Je komfortne usadená v štvrti vyššej strednej vrstvy v juhozápadnom Londýne, v štý-

lovom dome vychováva svoje dve krásne deti vzdelávané v súkromných inštitúciách a na hlave má plavé lokne, z ktorých jednoznačne kričí profesionálna fúkaná a skvelý kaderník.

Prv než mala deti, pracovala ako múzejná kurátorka. Cestovala po celom svete. No len čo sa jej narodil prvý syn Lucas, všetkého sa vzdala. Dnes ju zamestnávajú rodičovské združenia, školské besiedky, rekonštrukcia domu, bukova-
nie nádherných rodinných dovolení v päťhviezdičkových rezortoch a pilates.

Ale poďme späť na planétu *Neviem, čo so životom*.

„Možno stretneš nových zaujímavých ľudí.“ Fiona bola taká milá a pozitívna. Nemala som srdce povedať jej, že z predstavy stretávania nových zaujímavých ľudí mám žihľavku. Nemám ani najmenšiu chuť deliť sa s cudzími ľuďmi o chladničku, nedajbože kúpeľňu. Zábavné a vzrušujúce to bolo, keď sme boli mladé, ale v našom veku je to skôr depresívne, sklúčujúce a tak trochu nebezpečné. Ešte ma v posteli zavraždí nejaký šialený spolubývajúci, moju mŕtvolu pokrájá a pohnojí ňou muškáty.

ŠTYRIDSIATNIČKA OBEŤOU BRUTÁLNEJ VRAŽDY V PRENAJATEJ IZBE. PODOZRIEVAJÚ SPOLUBÝVAJÚCEHO. Šokovaní rodičia obete sú najviac sklamaní z toho, že sa už nedočkajú vnúčat...

Podelila som s Fionou o svoje obavy, ale odpinkla ma. Jej nanny vraj povedala, že je to skvelá služba, prostredníctvom ktorej si našla kopu nových priateľov. Chcela som ju upozorniť, že jej nanny má dvadsať a je z Brazílie. Samozrejme, že to bolo skvelé. Všetko je skvelé, keď máte dvadsať. Zvlášť, ak vyzeráte ako Fionina nanny.

„Pod, pomôžem ti hľadať,“ povedala rezolútne, utrela iPad a zavrela stránku nejakého luxusného odevného katalógu. V priebehu niekoľkých sekúnd sa preklikávala fotografiami, akoby ďalej nakupovala. V podstate aj nakupovala. Akurát, že nehľadala stolovú lampu ani kašmírovú deku, ale domov pre svoju úbohú neschopnú priateľku, ktorá si dobabrala život.

„Aha, našla som! Pozri, toto je perfektné!“

3. Arthur

Voľná izba na prenájom bola v Richmonde, zelenom predmestí Londýna, v chutnom dvojdome zo začiatku minulého storočia. Richmond je známy svojou vidieckou a rodinnou atmosférou. Pochopiteľne, predstavovala som si niečo bližšie k mestu a hlavne menej rodinné, ale bolo to voľné a mohla som si to dovoliť. Plus pri osobnej obhliadke som zistila, že izba je v skutočnosti ešte pristrannejšia než na fotografiách, navyše s malým balkónikom. Malo to však jeden malý háčik.

„A tu je spoločná kúpeľňa.“

Edward, majiteľ bytu a môj perspektívny domáci, mi práve ukázal spálňu a zastal pri kúpeľňových dverách.

„Spoločná?“

„Žiadne obavy, dávam dole toaletnú dosku. Je to jedno z domácich pravidiel,“ žartoval, otvoril dvere a zatiahol lanko zapínajúce svetlo.

Aspoň som si myslela, že žartoval. Potom som pri umývadle zbadala jeho zubnú kefku a bolo po radosti.

„Okej, fajn,“ povedala som sucho a snažila som sa nemyslieť na moje kondomínium v Kalifornii so samostatnou

kúpeľňou v každej izbe. V duchu som si opakovala: Nezaбудni, bude to dobrodružstvo. Presne ako v seriáli *Priatel'ia*, akurát že máš štyridsať a nevyzeráš ako Jennifer Aniston. Vystrúhala som silený úsmev.

„Máte nejaké otázky?“

Edward mal tmavé vlnité vlasy šedivejúce za sluchami a okuliare so štvorcovým rámom. Vyzeral starší odo mňa, no mala som nepríjemný pocit, že v skutočnosti je v mojom veku. Toto sa mi v poslednom čase stáva často a je to fakt nepríjemné. Čítam článok o nejakých ľuďoch v strednom veku a mám pocit, že reč je o mojich rodičoch, a potom si zrazu uvedomím: Moment, veď sú to moji vrstovníci! To nie je možné! Nevyzerám predsa ako oni. Aspoň si myslím, že nevyzerám.

Alebo vyzerám?!

„Ehm... nejaké špeciálne požiadavky alebo ďalšie pravidlá?“ rezignovane som sa pokúšala byť vtipná a nasledovala som ho do kuchyne.

„Áno, vytlačil som ich, aby ste si ich mohli prezrieť...“ Siahol do zásuvky, vytiahol odtiaľ celý manuál v hrebeňovej väzbe a podal mi ho.

„Och.“ Držala som v ruke aspoň dvadsať laminovaných strán. „Fíha, máte dosť pravidiel.“

„Myslím si, že je lepšie vysvetliť si všetko vopred. Nevznikne tak priestor na nedorozumenia. Čo povieť?“ Očami som prebehla po niekoľkých odsekoch. Išlo o zvyčajné veci ako upratovanie, rešpekt, nepúšťať nahlas hudbu a nezabúdať zamykať.

„Prosím, všimnite si, je tam aj sekcia o environmentálnej citlivosti a konzervovaní energie.“

„Áno, áno pravdaže.“ Tak v tomto ohľade si určite bude-

me rozumieť. Posledných päť rokov som predsa žila v Kalifornii. Jazdila som na Priuse. Nakupovala som bio (ak som si to mohla dovoliť) a mala som zbierku bambusových nákupných tašiek niekoľkých veľkostí. „Som za ochranu životného prostredia. Všetkými desiatimi,“ povedala som mu.

„Takže, keď opustíte izbu, vypnite svetlá. A nekúpte sa, ale sprchujte...“

„Nekúpať sa?“ stuhla som.

„Kúpeľ spotrebuje trikrát toľko vody ako päťminútová sprcha, takže pochopte, sprchovať sa je oveľa ekologickejšie.“

„Samozrejme,“ prikývla som. Mal pravdu. Na druhej strane, nie sme v Kalifornii, ktorú sužuje sucho. Sme v Anglicku, kde prší v jednom kuse. Mojim rodičom minulý rok dvakrát vytopilo dom.

„A ocenil by som, keby ste nemanipulovali s termostatom ústredného kúrenia.“

Inštinktívne som sa tuhšie zababušila do kabáta. Bolo mi zima, a to sme boli vnútri. Dotkla som sa radiátora. Bol studený ako ľad.

„Ehm... myslíte... ani teraz... v januári?“

Doriti, pomyslela som si v duchu. Aký blbec nezapína v januári kúrenie?

„Je stabilne nastavený na 12,5 stupňa, čo je energeticky najefektívnejšie.“

V tom momente som si povedala: *Ja to kašlem*. Odtedy som sa rozišla so svojím americkým snúbencom, Ja to kašlem bola moja nová životná filozofia. Lepšie než Ja to seriem, nie? Vyžaduje to menej úsilia.

„Nuž, ďakujem veľmi pekne. Mám v pláne pozrieť si ešte niekoľko izieb...“

Čo je veľa, to je veľa. Môj život je oficiálne v troskách. Nič mi nevyšlo. Čas uteká a ja stále nič nemám. Stále som kdesi za dverami a čakám na svoje *žili šťastne, kým nepomreli*, nech to znamená čokoľvek. Nie som ani manželka, ani mamička. A nie som ani žiadna vysoko postavená úspešná žena, čo je podľa istých nemenovaných novín hlavný dôvod, prečo sa ženy v „určitom veku“ ocitnú v mojej pozícii.*

Som nezamestnaná knižná redaktorka, čo investovala úspory do biznisu, ktorý skrachoval spolu s jej vzťahom. Neodšťavujem ovocie, ani nevarím a nepečiem zdravé a nutrične bohaté jedlá v mojej peknej kuchyni. S najväčšou pravdepodobnosťou preto, lebo momentálne nemám kuchyňu, a už vôbec nie vlastný dom. A vôbec, som úplne mimo. Nemám ani poňatia, o čo ide v Brexite, ba čo viac, ani ma to nezaujíma. Nemeditujem ani necvičím jogu. Nedokážem sa ani dotknúť prstov na nohách. A na sociálnych sieťach nemám tisícky *lajkovaných* fotografií dokumentujúcich môj perfektný život.

„Tak ja už pôjdem. Rada som vás spoznala.“ Pohla som sa smerom k dverám.

„Ešte som vám zabudol povedať, že cez víkendy tu nie som.“

Zastala som.

„Prosím?“

Následne mi Edward vysvetlil, že je ženatým otcom dvojčiat. Chlapcov.

Ženatý? Musel si všimnúť, že mi oči zabehli k jeho prstenníku bez prsteňa. Rýchlo povedal niečo v zmysle, že ho nechal doma v kúpeľni. Doma znamenalo na vidieku,

* Keď sme už pri tom, mohol by mi niekto vysvetliť, prečo pojem úspešný muž nikto nevníma ako synonymum starého mládenca?

kam sa s manželkou presťahovali „za lepšími školami“. No cez týždeň býva v Londýne, aby nemusel dochádzať do práce. „Odchádzam v piatok ráno a vraciam sa až v pondelok večer, takže medzitým tu budete sama.“

Moment. Rýchlo som si to spočítala v hlave. Znamená to, že sa s ním budem deliť o kúpeľňu len tri dni? A celé štyri dni budem mať celý byt sama pre seba?

„Teda, ak nepočítam Arthura.“

„Arthura?“

Ako na povel sa do kuchyne vktúľalo huňaté zviera a svojím obrovským vrtiacim chvostom ma takmer oplieskalo o stenu.

„Arthur, sadni. *Sadni!*“

Arthur povel s prehľadom ignoroval a ďalej na mňa radostne vyskakoval a slintal, zatiaľ čo jeho majiteľ s ním zápasil, aby ho dostal do pozície aspoň pripomínajúcej sed.

„Moja manželka Sophie má alergiu, takže býva tu so mnou,“ zadýchane vysvetľoval Edward, „... teda cez víkendy by tu bol s vami... za čo dávam zľavu na nájomnom.“

Pozrela som na Edwarda. Okuliare mal nakrivo, jeho mikina bola pokrytá súvislou vrstvou bielej srsti, ktorá zároveň poletovala po celej kuchyni a premenila ju na jednu obrovskú sklenenú snehovú guľu. Edwardov rukáv rýchlo mizol v Arthurových čelustiach.

„Super. Kedy sa môžem nastahovať?“

4. Ešte som neumrela na hypotermiu

Možno sa nado mnou Pánbožko nakoniec zmiloval. Môj domáci odišiel na lyžovačku. Pricestoval cez víkend z Kentu, aby mi dal kľúče a Arthura, a okamžite upaľoval na

Heathrow, odkiaľ letel s rodinou silvestrovať do Švajčiarska. Len čo odišiel, vypeckovala som termostat na dvadsaťštyri stupňov. Takže teraz je v mojej izbe nádherne teplúčko a ja ležím na posteli len v spodnej bielizni. Cítim sa takmer ako v Kalifornii.

Ihneď sa mi zarosia oči. Nie, nechcem na to myslieť. Neplakala som už niekoľko dní a nemám chuť začať.

Nahlas potiahnem nosom a striedavo pozerám na Arthura spiaceho na koberčeku pod oknom a na môj zápisník. Ešte stále mi chýba jedna vec, za ktorú som vďačná, aby som splnila kvótu päť denne. Ale som unavená. Stále zápasím s časovým posunom a nič mi neschádza na um. Položím zápisník späť na nočný stolík. Presne preto tomu hovoria tréning. Som si istá, že zajtra sa budem cítiť pozitívnejšie a viac inšpirovaná. Áno, tento rok otočím svoj život o stoosemdesiat stupňov. Nový rok je predsa čerstvý začiatok, nie? Budúci rok o takomto čase bude môj zoznam vecí, za ktoré som vďačná, vyzeráť takto:

Som vďačná za:

- 1. Môjho milujúceho manžela, ktorý mi denne čerstvými kvetmi a dych vyrazajúcim sexom ukazuje, ako veľmi ma miluje.*
- 2. Mojkanie s naším malým zázrakom, ktorý svojim pyšným starým rodičom ukázal, že mamina, hoci má cez štyridsať, si neposrala život, ani jej neušiel vlak.*

3. Moju závratnú kariéru v prestížnej spoločnosti, ktorá ma jednak vysoko uspokojuje, jednak mi zabezpečuje šesťciferný príjem. Ten mímam na skvelé drahé handry z módnych časopisov, takže už nemusím tráviť celé hodiny hľadaním ich lacnejšej verzie na eBay.

4. Môj dom ako vystrihnutý z Pinterestu, v ktorom môžem usporadúvať úžasné večere pre všetkých priateľov, ktorí sú ohromení mojim talentom pre interiérový dizajn a schopnosťou vyčarovať jedinečné, delikatesné a výživné pokrmy – a prezývajú ma domáca bohyňa.

5. Silu a pokoj, ktoré mi dodáva cvičenie jogy v nových outfitoch značky Lululemon, vedomie, že som konečne tam, kde som chcela byť, a že neumriem sama, v lacných papierových botách.

Nasledujúci piatok

Doparoma, mám narodeniny.

Pamätáte sa, keď ste sa na svoje narodeniny ešte tešili? Zobudili sa celé nadšené a rozrušené a začali plánovať, čo si večer oblečiete? A ktoré časti tela necháte odhalené? Pamätáte sa ešte, keď oslava končila o druhej ráno v akomsi nočnom klube, kde ste s partiou pili vodku a náhodnému týpkovi ožrato kričali do ucha: „Pomiluj ma, dnes mám dvadsaťšesť. Som taká stará!“

Teraz som naozaj *stará*.

Len som sa zobudila a už sa cítim, akoby som vypila fľašu vodky. Siahnem po zvoniacom telefóne, pritom v zrkadle pri posteli zahliadnem obraz svojej ruky a zhrozene si uvedomím: Už je to tu. Stalo sa to. Už by to chcelo rukávy...

Každý o štyridsiatke hovorí ako o prelomovom jubileu, ale v skutočnosti štyridsiatka nie je nič zvláštne. Stále ste len kúsok od tridsiatky, nič sa nezdá ani nevyzerá inak. Ale potom sa cez noc niečo stane a odrazu máte štyridsať plus a všetko zrazu začína byť... ako to povedať?

Ovisnuté, by bolo jedným slovom. Vráskavé, druhým. *Vráskavec a ovisnutec* – znie to ako nová príchuť čipsov alebo váš obľúbený pub. Akurát, že to nie je ani jedno, ani druhé. Je to čudný proces odohrávajúci sa na vašom tele, a vám sa to ani trochu nepáči. Pred letnou dovolenkou vytiahnete z nadstavca svoje najmilšie bikiny a zrazu seriózne uvažujete, že by ste si mali kúpiť celé plavky. Nájdete si šedivý chl p na ohanbí. Mimoriadne neprijemné.

Čas beží akosi rýchlejšie. A hlavne vám uteká. Obzriete sa späť a skúšate prísť na to, ako je možné, že ste sa nepohli